

Emma Goldman

MITÄ ANARKISMI ON?

sisältö:

- 1. Mitä anarkismi on? 1**
- 2. Sosialismi pyydystettiin poliittiseen ansaan 16**
- 3. Kristinusko on epäonnistunut 24**

Vaikka kristinusko naamioituu Uuden Liberalismin, Spiritualismin, Kristillisen Tieteen, Uuden Ajattelun ja tuhannen ja yhden hysterian ja neurastenian naamion alle, se ei pysty koskaan antamaan meille pienintäkään helpotusta olosuhteiden hirvittävästä painosta, köyhyydestä tai epäoikeudenmukaisen järjestelmän kauhuista. Kristinusko on tietämättömyyden salaliitto järkevyyttä vastaan, pimeyden salaliitto valoa vastaan, nöyristelyn ja orjuuden salaliitto itsenäisyyttä ja vapautta vastaan; se on voiman ja kauneuden kieltämistä, se vastustaa elämän ilon ja loistokkuuden vahvistamista.

MITÄ ANARKISMI ON?

Anarkia

Ain kirottuna, ymmärretty et oo koskaan!
Sä oot se kauhee pelko tämän ajan!
"Sä järjestyksen tuho" panet massat huutaan
"sä sota oot, raivo loputon murhaajan!"
Oi antaa huutaa. He jotk' ei koskaan kamppaileet
puolest totuuden jok' löytyy sanan takaa.
He sanan oikeaa merkityst' ei tajunneet;
siks' sokeina sokeiden joukossa he jatkaa!
Mut sana sä niin kirkas, voimallinen, puhdas
sä sanot kaiken jonk' päämääräksi voi ottaa!
Mä tulevaisuudelle sut annan! Sinun turvaas'
kunnes kerran jokainen itseensä jo herää.
Tuleeko paistees' auringon Lail' myrskyn raivoten?
En sanoo voi - mut maailma sen kyll' nähdä saa!
Mä olen anarkisti! Siksi mä koskaan en
hallitse, muut mua ei pysty hallitsemaan!

John Henry Mackay

Ihmiskunnan kasvun ja kehityksen historia on samalla ollut jokaisen kirkkaamman aamunkoiton lähestymistä julistavan idean kauhean kamppailun historia. Sitkeästi traditiosta kiinni pitävä Vanha ei ikinä epäröi käyttää hyväkseen kaikkein likaisimpia ja raaimpiakaan keinoja ehkäistä Uuden Tuleminen, riippumatta siitä missä muodossa tai minä hetkenä Uusi alkaa vaatia itselleen oikeutta olemassaoloon. Meidän ei tarvitse mennä kaukaiseen menneisyyteen taju-taksemme jokaisen edistysmielisen idean tielle asetetun vastustuksen valtavuuden, vaikeudet ja vastoinkäymiset. Piinapenkki, peukaloruuvi ja solmuruoska ovat yhä keskuudessamme, samoin kuin vanginvaatteet ja yhteiskunnallinen viha, kaikki salaliittoilemassa sitä henkeä vastaan joka vain rauhallisesti mars-sii eteenpäin.

Anarkismi ei tietenkään voi toivoa saavansa paeta muiden uudistushenkisten aatteiden kohtaloa. Koska anarkismi on kaikkein vallankumouksellisin ja kompromisseja tekemättömin uudistaja, on sen pakko kohdata tämän maailman tietämättömyyden ja myrkyllisyyden yhdistelmä, sen maailman jonka anarkismi haluaa rakentaa uudelleen.

Jos edes jollain lailla ottaisi kantaa kaikkeen mitä sanotaan ja tehdään anarkismia vastaan, olisi välttämätöntä kirjoittaa kokonainen kirja. Siksi keskitynkään pelkästään kahteen päävastaväitteeseen. Tällä tavoin yritän selvittää myös sen mitä asioita anarkismi todella kannattaa.

Kaikkein oudoin ilmiö anarkismin vastustamisessa on se, että siinä tuodaan valoa niin sanotun oppineisuuden ja oppimattomuuden väliseen suhteeseen. Ja se ei olekaan enää mikään kovin kumma asia kun tarkastelemme kaikkien asioiden suhteellisuutta. Tietämätön massa ei yleensä teeskentele omaavansa tietoa tai suvaitsevaisuutta. Se toimii pelkästä hetken mielijohdeesta ja sen perustelut ovat kuin pienellä lapsella. "Miksi?" "Siksi että..." Siitä huolimatta oppimattomien vastaväitteet anarkismille ansaitsevat saman tarkastelun kuin oppineen ihmisen vastaväitteet.

Mitkä sitten ovat nämä vastaväitteet? Ensinnäkin anarkismi on muka epäkäytännöllinen vaikkakin kyllä kaunis idea. Toiseksi anarkismi muka kannattaa väkivaltaa ja tuhoa ja täytyy siksi torjua vastenmielisenä ja vaarallisena. Sen enempää sivistyneet ihmiset kuin tietämätön massakaan eivät tuomitse tietäen miten asiat todellisuudessa ovat, vaan tuomio annetaan joko kuulopuheen tai väärän tulkinnan perusteella.

Oscar Wilden mukaan käytännöllinen järjestelmä on joko sellainen, joka on jo olemassa, tai sitten sellainen, joka voidaan toteuttaa vallitsevissa olosuhteissa. Mutta kun nimenomaan olemassa olevat olosuhteet ovat ne joita vastustetaan, niin mikä tahansa järjestelmä, joka voi hyväksyä nämä olosuhteet, on sekä väärä että typerä. Todellinen kriteeri käytännöllisyydelle ei sen vuoksi voikaan olla se, pysyykö järjestelmä vahingoittumattomana väärän ja typerän keskellä. Ennemminkin kriteerinä on pidettävä sitä, onko jollain järjestelmällä tarpeeksi elinvoimaisuutta jättää itse Vanhan järjestelmän seisovat vedet, ja rakentaa ja tukea uutta elämää. Tämän mielikuvan valossa anarkismi on jotain todella käy-

tämä Kristuksen uskonto.

Koettakaapa nyt nähdä omin silmin Kristus syyttäjiensä edessä. Mikä arvokkuuden puute! Mikä puute uskosta omaan itseän ja omiin ajatuksiin! Tämä "Ihmisten Vapahtaja" oli niin heikko ja avuton, että hän tunsu tarvetta pakottaa koko ihmiskunta maksamaan hänelle aina hamaan ikuisuuteen asti, koska mies oli muka "kuollut heidän puolestaan". Lunastus ristin kautta on pahempaa kuin kirous, koska se tuo kauhean taakan ihmiskunnan ylle, se vaikuttaa ihmismieleen, kahlitsee ja halvaannuttaa sen Kristuksen kuoleman vaatiman taakan painolla.

Tuhannet marttyyrit ovat menehtyneet, mutta harvat, jos edes yksikään on todistettavasti ollut niin avuton kuin Kristillinen Jumala. Tuhannet ovat menneet kuolemaan osoittaen suurempaa mielenlujuutta ja rohkeutta ja suurempaa uskoa omiin aatteisiinsa kuin Nasarealainen! Sitä paitsi muut eivät odottaneet ikuista kiitollisuutta kanssaihmisiltä sen takia miten he olivat kärsineet heidän puolestaan.

Jos Kristusta verrataan Sokrateeseen, Brunoon, Venäjän suuriin marttyyreihin, Chicagon anarkisteihin, Francisco Ferreriin ja lukemattomiin muihin, niin mies paljastuu todella vähäpätöiseksi hahmoksi. Ja kun Kristusta verrataan herkkään ja hauraaseen Spiridonovaan, joka joutui kokemaan kaikkein kauheimmat kidutukset ja kaikkein kauheimmat nöyryytykset ilman että hän menetti uskoa itseensä tai aatteeseensa, niin koko Kristus on todellinen mitättömyys. Nämä muut pitivät puolensa ja kohtasivat kasvoista kasvoihin teloittajansa järkähtämättömällä päättäväisyydellä, ja vaikka he kuolivatkin ihmisten vuoksi, he eivät pyytäneet mitään vastalahjaa suurelle uhraukselleen.

Nyt me todella tarvitsemme lunastusta orjuudesta, lunastusta kuolettavasta heikkoudesta, ja lunastusta siitä, että olemme nöyryyttävästi riippuvaisia kristillisestä moraalista.

Kristuksen ja hänen seuraajiensa opetukset ovat aina tuottaneet pelkkää epäonnistumista siksi, että niistä puuttui elinvoimaa nostaa taakat ihmisten olkapäiltä; nämä opit ovat epäonnistuneet, koska koko opin sisin olemus on itse elämän henkeä vastaan, suojaaton itse luonnon ilmenemismuodoille, intohimon voimalle.

tarvitsemme kaikkein eniten.

Se työläinen, joka tietää köyhyytensä syyn ja joka ymmärtää meidän epäoikeudenmukaisen sosiaalisen ja teollisen systeemin toiminnan, voi tehdä huomattavasti enemmän itsensä ja kaltaistensa hyväksi kuin Kristus ja Kristuksen seuraajat ovat ikinä tehneet ihmiskunnan hyväksi; aivan varmasti enemmän kuin sen mitä kärsivällisyys, tietämättömyys ja nöyristely on tehnyt.

Stirnerin ja Nietzschen äärimmäinen individualismi on niin huomattavasti enemmän jalostavaa ja terveellistä kuin Kristillisen Uskon sairashuoneilmapiiri! Jos he hylkäsivät epäitsekkyuden pahana, niin syy on kristinuskon esimerkissä, siinä että kristinusko lupasi palkkion loismaisuudesta ja liikkumattomuudesta ja synnytti kaikenlaisia yhteiskunnallisia häiriöitä, jotka sitten pitäisi parantaa saarnailemalla rakkautta ja sympatiaa.

Ylpeät ja itseluottamusta omaavat ihmiset pitävät vihaamista parempana asiana, kuin tällaista ällöttävää keinotekoista rakkautta. Todella vapaa ihmishenki ei palkkion takia kannata suurta totuutta eikä tällaista henkeä ole ikinä kyetty säikäyttämään rangaistuksen pelolla.

"Älkää luulko, että minä olen tullut tuhoamaan lain ja profeetat. En minä ole tullut tuhoamaan, vaan täyttämään."

Ja juuri niin! Kristus oli reformisti, aina valmis korjaamaan, täyttämään, jatkamaan asioiden vanhaa järjestystä; mies ei koskaan aikonut tuhota ja jälleenrakentaa. Tämä saattaa selittää reformistien yhteistunteen Kristusta kohtaan.

Toden totta! Koko Valtion, Kapitalismin ja Kirkon historia todistaa sen, että ne ovat ikuistaneet itse itsensä aatteena "En minä ole tullut tuhoamaan Lakia." Tämä on nimenomaan avain auktoriteetille ja sorrolle. Luonnollisesti, koska eikö Kristus ylistänyt köyhyyttä hyveenä; eikö hän propagoinut sitä että pahalle ei saa tehdä vastarintaa? Miksipä sitten eivät köyhyys ja pahuus vallitsisi koko maailmassa?

Niin paljon kun minä vastustankin joka uskontoa, niin paljon kuin minä ajattelenkin näitä uskontoja petkutuksina ja rikoksina järkevyyttä ja edistystä vastaan, ei mielestäni mikään muu uskonto ole saanut aikaan niin paljon pahaa eikä mikään muu uskonto ole auttanut niin paljon ihmisen orjuuttamisessa kuin

tännöllistä. Se auttaa hävittämään väärää ja typerää enemmän kuin mikään muu idea ja vastaavasti se myös rakentaa ja tukee uutta elämää enemmän kuin mikään muu.

Tietämättömän ihmisen tunteita kiihdytetään jatkuvasti mitä vertahyötävimmillä tarinoilla anarkismista. Mikään asia ei ole liian kauhea esitettäväksi tätä filosofiaa ja sen edustajia vastaan. Siksi anarkismi on ajattelemattomille ihmisille sitä mitä sananparren paha mies on lapselle: musta hirviö, jolla on taipumus nielaista kaikki; lyhyesti sanottuna tuhoa ja väkivaltaa.

Tuhoa ja väkivaltaa! Kuinka voisikaan tavallinen ihminen tajuta sitä, että kaikkein väkivaltaisain elementti yhteiskunnassa on tietämättömyys, että juuri tietämättömyyden tuhovoima on se nimenomainen asia, jota vastaan anarkismi taistelee? Hän ei myöskään ole tietoinen siitä, että anarkismin juuret ovat vain osa luonnon voimia, eikä anarkismi näin ollen tuhoa tervettä kudosta, vaan pelkääntään niitä loismaisia kasvannaisia, jotka ruokkivat itseään yhteisön elämän sisimmällä olemuksella. Maaperän puhdistaminen rikkakasveista ja koiruhoista on loppujen lopuksi ainoa asia, jolla sen voi saada tuottamaan terveitä hedelmiä.

Joku on joskus sanonut, että on huomattavasti helpompaa tuomita kuin ajatella. Kaikkialle yhteiskuntaan levinnyt mielen velttous todistaa sen, että tämä on aivan liiankin totta. Useimmat ihmiset eivät mene annetun ajatuksen pohjaan asti eivätkä myöskään tutki sen alkuperää ja merkitystä. He joko tuomitsevat tämän ajatuksen aivan kokonaan tai sitten pelkääntään luottavat sellaisiin pintapuolisiin ennakkoluuloisiin määritelmiin, joissa käsitellään vain epäolennaisuuksia.

Anarkismi kannustaa ihmistä ajattelemaan, tutkimaan ja analysoimaan kaikkia mahdollisia ehdotuksia. Mutta jotta tavallisen lukijan aivojen kapasiteettia ei rasi tettaisi liikaa, aloitan nyt anarkismin määritelmällä ja kuvailen sitten anarkismia yksityiskohtaisesti.

ANARKISMI: Filosofia uudesta yhteiskunnallisesta järjestyksestä, joka rakentuu sellaiselle vapaudelle jota ihmisten laatimat lait eivät rajoita; teoria jonka mukaan kaikki hallintojärjestelmät perustuvat väkivallalle ja ovat siksi sekä väärä että vahingollisia ja tarpeettomia.

Uusi yhteiskunnallinen järjestys lepää tietysti elämän materialistisella perustalla. Mutta vaikka kaikki anarkistit ovat yhtä mieltä siitä, että pääasiallinen paha nykyään on taloudellista laatua, he samalla väittävät, että ratkaisu tälle pahalle voidaan saada aikaan vain tarkastelemalla elämän jokaista aluetta - niin yksilöllistä kuin kollektiivista, niin sisäistä kuin ulkoistakin.

Perinpohjainen silmäys inhimillinen kehityksen historiaan tulee paljastamaan kaksi elementtiä, jotka ovat aina olleet katkerassa konfliktissa toistensa kanssa. Kaksi elementtiä, joita vastaan nyt aletaan ymmärtää ei vieraina toisilleen vaan sellaisina, jotka ovat läheisesti sukua toisilleen ja todella sopusointuisia jos ne vain saatetaan oikeaan ympäristöön: yksilölliset ja sosiaaliset vaistot. Yksilö ja yhteiskunta ovat iät ja ajat käyneet säälimättömiä ja verisiä taisteluita yliheruudesta, koska kumpikin on ollut sokea toisen merkitykselle ja tärkeydelle. Yksilölliset ja sosiaaliset vaistot - toinen kaikkein voimakkain tekijä yksilölliselle ponnistukselle, kasvulle ja pyrkimyksille itseilmaisuun; toinen yhtä voimakas tekijä keskinäiselle avunannolle ja yhteiskunnalliselle hyvinvoinnille.

Selitys sille myrskylle, joka raivoaa sekä yksilön sisällä että hänen ja hänen ympäristönsä välillä löytyy helposti. Alkukantainen ihminen on kyvytön ymmärtämään omaa olemustaan ja vielä vähemmän kaiken elämän ykseyttä. Siten hän tunsi itsensä täydellisesti riippuvaiseksi kaikista niistä sokeista ja kätkeytyistä voimista, jotka olivat aina valmiina pilkkaamaan ja solvaamaan häntä. Tästä asenteesta kasvoivat sellaiset uskonnolliset mielikuvat, joissa ihminen on vain pelkkä tomuhitunen, täysin riippuvainen korkealla olevista ylemmistä voimista, jotka voi lepyttää ainoastaan täydellisellä antautumisella. Kaikki varhaiset tarinat sisältävät tämän ajatuksen, joka on jatkuvasti sellaisten raamatullisten tarinoiden leitmotiv, joissa käsitellään ihmisen suhdetta Jumalaan, Valtioon ja yhteiskuntaan. Aina vain uudestaan sama motiivi! Ihminen ei ole mitään, voimat ovat kaikki. Siksi Jehova voi sietää ihmisen olemassaoloa ainoastaan täydellisen antautumisen ehdoilla. Ihminen voi saada kaikki maan ihanuudet, mutta hän ei saa tulla tietoiseksi itsestään. Valtio, yhteiskunta ja moraalilait laulavat kaikki samaa kertosaettä: ihminen voi saada kaiken maan, mutta...

Anarkismi on ainoa filosofia koko maailmassa, joka tekee ihmisen tietoiseksi itsestään, ainoa filosofia, joka väittää, että Jumala, Valtio ja yhteiskunta eivät

käyttäneet pakottaakseen ihmiset riippuvaisuuteen, orjan asemaan. Kaikkein uskollisimmat Valtion palvelijat, rahan palvelijat ja erityisten etuoikeuksien palvelijat eivät ole koskaan kenneet julistamaan sen tarkoituksenmukaisempaa evankeliumia kuin Kristus, tämä niin sanottu kansan lunastaja. Kristinuskon tulkitsijat väittävät, että Kristuksen oli pakko tehdä nämä myönnytykset hänen oman aikansa vallanpitäjille. Jos tämä on totta niin tämä yksi ja nimenomainen kompromissi on ollut riittävä todiste tähän nimenomaiseen päivään asti, kaikkein armottomin ase sortajan käsissä, kaikkein pelottavin ruoskanisku ja kaikkein säälimättömin veronkerääjä niiden samojen ihmisten köyhdyttämiselle orjuuttamiselle ja rappeuttamiselle joiden puolesta Kristus oletettavasti on kuollut. Ja kun meille vakuutetaan että "Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan", niin kerrotaanko meille miten? Miten? Kristus ei ikinä vaivaudu kertomaan sitä. Vanhurskaus ei tule tähdistä, eikä se tule siksi että Kristus haluaa niin. Vanhurskaus kasvaa vapaudesta, se kasvaa sosiaalisista ja ekonomisista mahdollisuuksista ja tasa-arvoisuudesta. Mutta kuinka ikimaailmassa voisivat nöyrät ja hengellisesti köyhät pystyttää sellaisen tilanteen?

"Autuaita olette te, joita solvataan ja vainotaan ja kun ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valehdellen puhuvat teistä kaikkinaista pahaa. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa."

Palkka taivaissa on iänikuinen syötti, joka on vanginnut ihmisen rautaverkkoon, pakkopaita joka ei anna ihmisen avautua tai kasvaa. Kaikki totuuden pioneerit ovat olleet ja he yhä pilkattuja ja herjattuja; he ovat olleet ja he ovat yhä vainottuja. Mutta pyytävätkö he muka ihmiskuntaa maksamaan hinnan? Yrittävätkö he muka lahjoa ihmiskuntaa hyväksymään heidän ajatuksensa? Nämä ihmiset tietävät liiankin hyvin sen, että se, joka hyväksyy totuuden todeksi lahjusten ansiosta, tulee pian vaihtokaupassa hylkäämään sen saadessaan korkeamman tarjouksen.

Hyvä ja paha, rangaistus ja palkinto, synti ja katumusharjoitus, taivas ja helveti ovat Kristus evankeliumin liikkeelle panevana henkenä olleet todellinen kompastuskivi koko maailman menolle. Se käsittää kaiken mahdollisen käsikinä ja komentoina, mutta se on kokonaan vailla kaikkia niitä asioita joita me

Saattaa olla myös niin, että Kristus sai roomalaisten ja erityisesti Pilatuksen myötätuntoa, koska he pitivät häntä täydellisen vaarattomana heidän vallalleen. Filosofit Pilatus on voinut pitää Kristuksen "ikuisia totuuksia" sievän aneemisina ja elottomina verrattuna voiman ja väkemyyden taistelujärjestykseen jota heillä oli tapana koetella taistelussa. Koska roomalaiset olivat voimakkaita ja järkähtämättömiä, niin heidän on täytyntä nauraa partaansa miehelle, joka puhui katumuksesta ja kärsivällisyydestä sen sijaan että kutsuisi oman kansansa aseisiin tämän kansa riistäjiä ja sortajia vastaan. Kristuksen julkinen ura alkoi julistuksella: "Katukaa, sillä Taivasten Valtakunta on käsillä"

Miksi pitäisi katua, miksi pitäisi pahoitella jonkun sellaisen kasvojen edessä, jonka on tarkoitus tuoda pelastus? Eivätkö ihmiset sitten ole kärsineet ja sietäneet tarpeeksi; eivätkö he ole ansainneet saada pelastuksen heidän kärsimyksistään? Otetaanpa esimerkiksi Vuorisaarna. Mitä muuta se on kuin ylistyspuhe jossa ylistetään nöyrystä kohtalon edessä ja asioiden väistämättömyyttä?

"Autuaita ovat hengellisesti köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta."

Taivaan täytyy olla kammottavan tylsä paikka jos hengellisesti köyhät asuvat siellä. Kuinka mitään luovaa, mitään elinvoimaista, käyttökelpoista ja kaunista voi tulla hengellisesti köyhiltä? Tämä ajatus ilmaistuna vuorisaarnassa on kaikkein suurin mahdollinen syytös Kristuksen opetuksia vastaan, koska se haluaa ylläpitää tätä hyvettä palkkioilla ja rangaistuksilla. Jokainen järkky ihminen tajuaa sen, että meidän ihmisten kaikkein suurin kirous on nimenomaan hengen köyhyys; juuri tähän se tuottaa maailmaan kaiken pahan ja kurjuuden, kaikki epäoikeudenmukaisuudet ja rikokset koko maailmassa. Jokainen tajuaa, että mitään hyvää ei tule eikä voi ikinä tullakaan hengellisesti köyhiltä; varmasti ei ikinä vapautta, oikeudenmukaisuutta tai tasa-arvoisuutta.

"Autuaita ovat nöyrät, sillä he saavat maan periiä."

Jopas oli takaperoinen ja päätön huomio! Jopas oli hyvä kannustin orjuudelle, toimettomuudelle ja loisimiselle! Sitä paitsi ei ole totta, että nöyrät saavat periiä yhtään mitään. Päinvastoin asia on niin, että koska ihmiset ovat olleet nöyriä, on koko maa varastettu heiltä.

Nöyryys on ollut se piiska, jota kapitalismi ja eri yhteiskuntajärjestelmät ovat

pohjimmiltaan edes ole olemassa, että niiden lupaukset ovat mitättömiä ja tyhjiä koska ne voivat saavuttaa täyttymyksen vain alistamalla ihmisen. Tämän vuoksi anarkismi opettaakin elämän ykseyttä, ei vain luonnossa, vaan myös ihmiskunnassa. Ei ole olemassa mitään konfliktia yksilöllisten ja sosiaalisten vaistojen välillä sen enempää, kuin voi olla sydämen ja keuhkojen välillä: toinen säilyttää elämän kallisarvoisen olemuksen, toinen taas tallentaa sen elementin, joka pitää tämän olemuksen puhtaana ja voimakkaana. Yksilö on yhteiskunnan sydän, joka säilöo yhteiskunnallisen elämän olemusta; yhteiskunta taas on keuhkot, jotka jakelevat elämän olemusta ylläpitävää elementtiä - yksilöä - niin aitoa ja niin voimakasta!

Emerson sanoo: "Ainoa arvokas asia koko maailmassa on aktiivinen ihmismieli ja se on jokaisessa ihmisessä hänen sisimmässään. Aktiivinen ihmismieli näkee absoluuttisen totuuden ja julistaa totuutta ja on luova." Toisin sanoen yksilöllinen vaisto on ainoa arvokas asia maailmassa. Se on se ainoa todellinen mieli, joka näkee ja luo elävää totuutta, josta sitten kasvaa aina vain suurempi ja suurempi totuus: uudelleensyntyneet sosiaalinen mieli!

Anarkismi on ihmisen suuri vapauttaja niistä aaveista, jotka ovat pitäneet häntä vankina; se on sekä välitystuomari että rauhanrakentaja yksilöllisen ja yhteiskunnallisen sopusoinnun kahdelle voimalle. Jotta saavutettaisiin tämä ykseys anarkismi on julistanut sodan niille turmiollisille vaikutteille, jotka ovat tähän asti estäneet yksilöllisen ja sosiaalisen vaiston sopusointuista sekoittumista, yksilön ja yhteiskunnan sekoittumista.

Uskonto, ihmismielen yliherruus; Omaisuus, ihmistarpeiden yliherruus; Hallinto, ihmiskäytöksen yliherruus; nämä edustavat linnoituksia ihmisen orjuutuksessa ja kaikissa niissä kauhuissa, joita se tuottaa. Uskonto! Kuinka se dominoikaan ihmismieltä, kuinka se nöyryyttää ja alentaakaan häntä. Jumala on kaikkii, ihminen ei ole mitään, sanoo uskonto. Mutta tästä ei-mistä Jumala on luonut niin despoottisen kuningaskunnan, niin tyrannimaisen, niin julman, niin kauhean tiukan, että pelkästään synkkyys, kyynelöt ja veri ovat hallinneet maailmaa siitä lähtien kun jumalat aloittivat toimintansa. Anarkismi nostaa ihmisen kapinaan tätä mustaa hirviötä vastaan. Anarkismi sanoo ihmiselle: rikot henkiset kahleet, koska vasta silloin kun ajattelet ja teet ratkaisusi itse tulet

myös olemaan vapaa tästä pimeyden yliherruudesta, tästä kaiken kehityksen suurimmasta esteestä.

Omaisuuksien yliherruus, tarpeiden tyydytys oikeuden kielto. Oli aika jolloin omaisuus julisti omaavansa jumalallisen oikeuden, tullessaan ihmisen luokse samalla kertosaakeella kuin uskonto: "Uhraudu! Kiellä itsesi! Alistu!" Anarkismin henki on nostanut ihmisen ylös makaamasta maassa mahallaan. Ihminen seisoo nyt pystyssä kasvot käännettynä kohti valoa. Hän on oppinut näkemään omaisuuden kyltymättömän, nieleväisen, hävittävän luonteen ja hän on valmis murskaamaan hirviön pään.

"Omaisuuksien on varkautta", sanoi suuri ranskalainen anarkisti Proudhon. Kyllä on - mutta ilman riskiä ja vaaraa ryöväreille. Monopolisoimalla ihmisen keräytyneet ponnistukset omaisuus on ryövännyt häneltä hänen synnyinoikeutensa ja päästänyt hänet irti köyhäksi ja kodittomaksi. Omaisuudella ei ole edes sitä ajan kuluttamaa tekosyytä, että ihminen ei muka luo tarpeeksi tyydyttääkseen kaikki toiveensa. Jokainen taloustieteen alkeita opiskellut tietää, että työn tuottavuus on viime vuosikymmeninä huomattavasti ylittänyt kaikki tavalliset odotukset. Mutta mitä ovat tavalliset odotukset epänormaalille instituutiolle? Ainoa vaatimus, jonka omaisuus tunnustaa, on sen oman ruokahalun hirveä ahneus aina vain suurempaan hyvinvointiin, koska hyvinvointi tarkoittaa valtaa: valtaa nujertaa, murskata, riistää, valtaa orjuuttaa, loukata, alistaa. Amerikka on erityisen kerskaileva suuressa vallassaan, suuressa kansallisessa varallisuudessaan. Amerikka parka, mitä hyötyä on tästä kaikesta varallisuudesta, jos kansakuntaan kuuluvat ovat surkeasti köyhiä? Jos he elävät katuojassa, liassa, rikoksessa, toivon ja ilon menettäneinä, kodittomina ja maaperättömänä armeijana ja inhimillisenä saaliseläimenä.

Yleisesti myönnetään, että ennen kuin liikeyrityksen voitot ylittävät niiden menot on vararikko väistämätön. Mutta ne, jotka tekevät bisnestä, eivät ole oppineet edes tätä yksinkertaista läksyä. Joka vuosi tuotannon hinta ihmishenkinä on kasvanut suuremmaksi (50 000 kuoli ja 100 000 loukkaantui Amerikassa viime vuonna): palaute niille joukoille, jotka luovat varallisuuden, on muuttunut aina vain pienemmäksi. Siitä huolimatta Amerikka on edelleenkin sokea meidän tuotantobisneksemme väistämättömälle vararikolle. Ja tämä ei edes ole

nillistä, niin ihminen on vain silponut koko olemuksensa turhassa yrityksessä pitää sielu puhtaana kun ruumis mätänee pois niistä vammoista ja kidutuksista joita se saa!

Kristillinen uskonto ja moraalit ylistää tuonpuoleisen loistoa ja sen takia se sitten pysyykin välinpitämättömänä tämän maailman kauhuille. Itse asiassa ajatus itse kieltäytyksestä ja kaikesta muusta tuollaisesta tuottaa sen johtopäätöksen, että tuska ja kärsimys ovat vain testi ihmisarvoille, sen passi taivaan porteille.

Köyhät tulevat omistamaan taivaan ja rikkaat joutuvat helvettiin. Tämä saattaa selittää rikkaiden epätoivoiset yritykset tehdä heinää silloin kun aurinko paistaa, saada niin paljon ulos maailmasta kuin vain on mahdollista: rypeä varallisuudessa ja joutilaisuudessa, kiristää heidän rautaista otettaan näistä siunatuista orjista, ryöstää heiltä heidän perintöoikeutensa, alentaa ja loukata heitä päivän joka hetkenä. Kuka nyt voisi moittia rikkaita, jos he tällä lailla kostavat köyhille, koska nyt on heidän aikansa ja armelias kristillinen jumala yksin tietää, kuinka taitavasti ja täydellisesti nämä rikkaat tekevät näin.

Entäs sitten köyhät? He takertuvat kristillisen taivaan lupaukseen kotina vanhuksille, parantolaan raajarikkaisille ruumiille ja heikoille mielille. He alistuvat ja sietävät, he kärsivät ja odottavat kunnes jokainen pisara itsekunnioitusta on tyrmätty ulos heistä, kunnes heidän ruumiinsa ovat laihoja ja kuihtuneita ja heidän henkensä murtuu odotuksesta, väsyttävästä loputtomasta kristillisen taivaan odotuksesta.

Kun evankeliumien mukaan juutalaiset sanoutuivat irti Jeesuksesta ja luovuttivat hänet ristille, niin voi olla, että he ovat olleet katkerasti pettyneitä sellaiseen mieheen, joka lupasi heille niin paljon ja antoi heille niin vähän. Jeesus lupasi iloa ja autuutta tuonpuoleisessa maailmassa, kun samaan aikaan kansa näki nälkää, kärsi ja kesti hänen silmiensä edessä.

Kristus esiintyi kansansa johtajana, juutalaisten lunastajana Rooman vallasta, mutta heti sillä hetkellä kun hän aloitti työnsä hän myös todisti, että hänellä ei ollut mitään kiinnostusta maalliseen, hänen aikansa köyhien ja perinnöttömien pakottaviin välittömiin tarpeisiin. Se mitä hän julisti oli tunteellista mystisismiä, hämää ja sekavia ajatuksia joista puuttui omaperäisyyttä ja elinvoimaa.

jo kauan sitten. Minä olen jopa valmis myöntämään, että tämä teologinen Kristus ei ole puoleksikaan niin vaarallinen kuin eettinen ja sosiaalinen Kristus. Siinä määrin kun tiede valtaa alaa sokealta uskolta, teologia menettää merkityksensä. Mutta tämä eettinen ja runollinen Kristus-myytti on niin läpikotaisin kyllästetty meidän elämäämme, että jopa kaikkein edistyneimmille mielillekin tuottaa vaikeuksia vapauttaa itsensä tämän myytin ikeestä. He ovat vapaita sen kirjaimesta, mutta ovat säilyttäneet sen hengen, vaikka juuri tämä sama henki on kaikkein oikeaoppisen kristinuskon tekemien rikosten ja kauheuksien taustalla. Kirkkoisien kannattaa hyvin julistaa Kristuksen evankeliumia. Se ei sisällä mitään sellaista, joka olisi vaarallista auktoriteettiin ja varallisuuteen perustavalle hallintojärjestelmälle; se kannattaa itse kieltäymystä ja itse uhrautumista sovituksen ja katumuksen vuoksi ja se on täysin avuton kaikkien loukkausten ja nöyryytysten edessä, aina kun vain häpeällisyyksiä viekoitellaan ihmiskunnan niskoille.

Palataanpa nyt ajatusten ja sanojen vääränrahantekijöihin. Niin monet muuten vakavat orjuuden ja epäoikeudenmukaisuuden vihaajat sotkevat kaikkein huolestuttavimmalla tavalla Kristuksen opetukset yhteiskunnallisen ja taloudellisen vapautuksen suurin taisteluihin. Nämä kaksi asiaa ovat peruuttamattomasti ja ikuisesti vastakohtia toisilleen. Toinen vaatii rohkeutta, uskaliasta uhamieltä ja voimaa. Toinen saarnaa vastarinnattomuuden evankeliumia, orjamaista alistuvaisuutta, toisten tahtoon taipumista; se jättää täydellisesti huomioonottamatta luonteen ja itseluottamuksen merkityksen ja tämän takia se on tuhoisaa vapaudelle ja hyvinvoinnille.

Aina silloin, kun joku rehellisesti toivoo yhteiskunnan radikaalisti muuttuvan, aina silloin kun joku pyrkii vapauttamaan ihmiskunnan riippuvuussuhteista ja kurjuuden vitsauksesta, hänen on pakko kääntää kokonaan selkänsä kristinuskolle, sekä sen vanhoille että sen uusille muodoille.

Kaikkialla ja aina sen nimenomaisesta alusta saakka kristinuskko on muuttanut maailmaa kyynelten laaksoksi; se on aina tehnyt elämästä heikkoa ja sairasta, se on aina juurruttanut pelkoa ihmisiin, tehnyt hänestä kaksiosaisen olennon, jonka elämänenergiat kuluvat taisteluun ruumiin ja sielun välillä. Kun on halvennettu ruumista jonain pahana ja lihaa houkuttelijana kaikkeen, joka on syn-

jälkimmäisen ainoa rikos. Vieläkin kohtalokkaampi on rikos, jossa tuottaja muutetaan pelkäksi koneen osaksi, jolla on vähemmän tahtoa ja päättävyyttä kuin teräksestä ja raudasta tehdyllä herrallaan. Ihmiseltä ei ryöstetä vain hänen työnsä tuotteita, häneltä ryöstetään vapaan aloitekyvyn voima, omaperäisyys, sekä kiinnostus ja halu hänen tekemiinsä asioihin.

Todellinen varallisuus ja hyvinvointi sisältyy niihin hyödyllisiin ja kauniisiin asioihin, jotka auttavat luomaan voimakkaita ja kauniita ruumiita ja sellaisia ympäristöjä, joissa on innostavaa asua. Mutta jos ihminen on tuomittu kerimään puuvillaa puolan ympärille tai louhimaan hiiltä tai rakentamaan teitä kolmekymmentä vuotta elämästään, niin silloin ei kyllä voida puhua mistään hyvinvoinnista. Se mitä tällainen ihminen antaa maailmalle on vain joukko harmaita ja inhottavia asioita, jotka heijastelevat tylsää ja inhottavaa olemassaoloa - liian heikko elämään, liian heikko kuolemaan. Siksi onkin omituista nähdä, että on olemassa ihmisiä, jotka ylistävät tätä kuolettavaa keskitetyn tuotannon menetelmää aikamme ylpeimpänä saavutuksena. He eivät tajua, että jos me jatkamme konenöyristelyä, meidän orjuutemme tulee olemaan täydellisempää kuin orjuus kuninkaalle. Tällaiset ihmiset eivät myöskään halua tajuta sitä, että keskittäminen ei toimi ainoastaan vapauden kuolinkelloina, vaan vastaavasti myös terveyden ja kauneuden, taiteen ja tieteen kuolinkelloina, koska kaikkien näiden olemassaolo on täysin mahdotonta kellon kaltaisessa mekaanisessa ilmapiirissä.

Anarkismi ei voi muuta kuin hylätä kaikki tällaiset tuotantomenetelmät: anarkismin päämäärä on kaikkein vapain mahdollinen ilmaisu kaikille yksilön piileville voimille. Oscar Wilde määrittää täydellisestä persoonallisuutta: "Minä, joka kehittyi täydellisissä olosuhteissa, jota ei haavoiteta tai silvota raajarikoksi ja joka ei elä vaarassa." Täydellinen persoonallisuus on siis mahdollinen ainoastaan sellaisessa yhteiskunnallisessa tilassa, jossa ihminen on vapaa valitsemaan työmuotonsa, työolosuhteensa ja vapauden työskennellä. Ihminen, jolle pöydän kattaminen, talon maalaaminen tai maanviljely merkitsee samaa kuin mitä maalaaminen merkitsee taitelijalle ja tutkimus tiedemiehelle - tulosta innoituksesta, kiihkeästä kaipuusta ja syvästä kiinnostuksesta työhön luovana voimana. Koska tämä on anarkismin ihanne, täytyy anarkismin taloudellisten järjestelyiden käsittää vapaaehtoisia tuotanto- ja jakeluyksiköitä, jotka sitten

vähitellen kehittyvät vapaaseen kommunismiin pyrkiessään pienimpään mahdolliseen ihmisenergian tuhlaukseen. Kuitenkin anarkismi tunnustaa myös yksilön oikeudet tai useiden yksilöiden oikeudet aina silloinkin kun on aika järjestellä uusia työmuotoja sopusoinnussa ihmisten maun ja halujen kanssa.

Aivan kuten uskonto on kahlinnut ihmismielen, on omaisuus tai yksinoikeus kukistanut ja tukahduttanut ihmisen tarpeet, ja samoin Valtio on orjuuttanut ihmisen hengen sanellen kaikki käyttäytymisen vaiheet. "Kaikki hallinto on olemukseltaan tyranniaa" sanoo Emerson. Ei ole mitään väliä sillä onko hallinto jumalallinen oikeus vai enemmistön valtaa. Kaikissa tapauksissa sen tarkoitus on vain yksilön täydellinen alistaminen.

Viitattaessa Amerikan hallintojärjestelmään suuri amerikkalainen anarkisti David Thoreau sanoi: "Hallinto, mitä muuta se on kuin traditio, vaikkapa tuorekin, yrittämässä jäljentää itsensä heikentymättömänä jälkimaailmaan. Jokaisella kerralla se menettää eheydensä; sillä ei ole edes sitä samaa elinvoimaisuutta ja voimaa, joka on jokaisella elävällä ihmisellä. Laki ei koskaan tehnyt ihmisestä hitustakaan oikeudenmukaisempaa, ja kun lakia kunnioitetaan, ovat jopa kaikkein miellyttävimmätkin ihmiset päivittäin epäoikeudenmukaisuuden välineitä."

Toden totta hallinnon perussävel on nimenomaan epäoikeudenmukaisuus! Kuin röyhkeä ja itsevarma kuningas, joka ei muka voi tehdä pahaa: hallitukset säätävät, tuomitsevat ja rankaisevat merkityksettömimmistä mahdollisista rikoksista samaan aikaan kun ylläpitävät kaikkein suurinta kaikista maailman rikoksista eli yksilön vapauden tuhoamista. Siten Quida on oikeassa sanoessaan: "Valtion ainoa pyrkimys on juurruttaa meidän mieliimme niitä kvaliteetteja, joissa sen vaatimuksia noudatetaan ja joissa sen kassa on täynnä. Sen korkein saavutus on ihmiskunnan muuttaminen kellokoneeksi. Valtion ilmapiirissä kaikki hoitoa ja avaraa laajenemista vaativat hienommat ja herkemmat vapaudet väistämättä kuivuvat ja nääntyvät. Valtio tarvitsee veronmaksukonetta, jossa ei ole vastusta, kassaa, jossa ei koskaan ole vajuusta, ja kansaa, monotonista ja kuuliaista, väritöntä ja hengetöntä, joka liikkuu nöyränä kuin lammaslauma suoraa valtatieä pitkin kahden aidan välissä."

Jopa lammaslauma vastustaisi valtion konnankoukkuja ellei olisi olemassa nii-

Sekä Nietzsche että Stirner näkivät kristinuskon ihmissuvun tasapäästäjänä joka murskaa ihmisen tahdon uskaltaa ja tehdä. He eivät nähneet missään kristilliselle moraalille ja etiikalle rakennetussa liikkeessä vapauttamista orjuudesta, he näkivät kaikissa näissä liikkeissä vain orjuuden ikuistamista. Siksi he vastustivat niitä väellä ja voimalla.

Riippumatta siitä, olenko minä vain enkö minä ole täysin samaa mieltä asioista näiden kahden kuvainraastajan kanssa, minä uskon heidän laillaan että kristinuskon on kaikkein ihailtavimmalla lailla sopiva orjien koulutukseen, orjayhteiskunnan ikuistamiseen; lyhyesti, niihin nimenomaisiin olosuhteisiin jotka kohtaamme tänään. Tosiasiassa yhteiskunta ei ikinä olisi voinut rappeutua nykyiselle kauhistuttavalle tasolle muuten kuin kristinuskon avustamana. Maailman hallitsijat ovat jo aikoja sitten oivaltaneet sen minkälainen piilevä myrkky kuuluu olennaisena ominaisuutena kristinuskoon. Tämän myrkyä takia he sitten hellivät ja hoivailevat kristinuskoa, tämän myrkyä takia he eivät jätä tekemättä yhtään asiaa jotta kristinuskon vain voitaisiin vähitellen juurruttaa ihmisten veriin. Hallitsijat tajuavat liiankin hyvin, että kristillisten opetusten sekava moniselitteisyys on voimakkaampi suoja kapinointia vastaan kuin keppi ja ase.

Epäilemättä minulle tullaan nyt kertomaan, että vaikka kaikki uskonto on myrkkyä ja että vaikka institutionalisoitu kristinuskon on edistyksen ja vapauden kaikkein suurin vihollinen, niin kristinuskossa "itsessään" on jotain hyvää. Minulta saatetaan kysyä mitä ajattelen Kristuksen opetuksista ja varhaiskristillisyydestä; eivätkö ne puollakin ihmisyyden henkeä ja oikeudenmukaisuutta ja vapautta?

Juuri tämä usein toistettu väite on velvoittanut minut valitsemaan tämän aiheen, antanut minulle tilaisuuden todistaa sen, että kristinuskon väärinkäytökset ovat samanlaisia kuin valtioiden väärinkäytökset; ne ovat ehdollistuneita itse asioihin sinänsä, ja siksi niitä ei voida säilyttää näihin asioihin uskovien ihmisten niskoille. Kristus ja hänen opetuksensa ovat alistamisen, voimattomuuden ja elämänkieltämisen ruumiillistumia ja juuri siitä syystä ne ovat myös vastuussa niistä asioista joita tehdään niiden nimissä.

Minä on ole kiinnostunut teologisesta Kristuksesta. Loistavat ajattelijat kuten Bauer, Strauss, Renan, Thomas Paine ja monet muut kumonneet tämän myytin

KRISTINUSKO ON EPÄONNISTUNUT

Kun aatemaailman vääränrahantekijät ja myrkyttäjät yrittävät hämärtää totuuden ja valheen rajat, niin he löytävät itselleen tavattoman arvokkaan liittolaisen kielen vanhoillisuudesta.

Mielikuvat ja sanat ovat usein jo kauan sitten menettäneet niiden alkuperäisen merkityksen, mutta siitä huolimatta ne vain jatkavat ja jatkavat ihmiskunnan hallitsemista yli vuosisatojen. Erityisesti näin on asia, jos nämä mielikuvat ovat muuttuneet sanonnoiksi ja jos ne on juurrutettu meidän olemuksiimme lapsuudesta asti suurina ja kumoamattomina totuuksina. Tavallinen ihminen on helposti tyytyväinen tällaisten juurrutettujen ja hankittujen asioiden tai vanhempien ja opettajien sanelujen kanssa koska on aina helpompaa matkia kuin luoda.

Meidän aikamme on synnyttänyt kaksi ajattelun jättiläistä, jotka ovat ottaneet vastuulleen arvioida uudelleen menneisyyden meille tyrkyttämät kuolleet sosiaaliset ja moraaliset arvot, erityisesti ne jotka ovat kristinuskon sisältö. Friedrich Nietzsche ja Max Stirner ovat paiskanneet iskun toisensa jälkeen kristinuskon portteja vastaan, koska he ovat nähneet kristinuskon olevan turmiollista orjamoraalia, elämäntieteisyyttä, ja sen että kristinusko on kaikkien niiden elementtien tuhoaja jotka edistävät ihmisessä voimakkuutta ja luonnetta. On totta, että Nietzsche on vastustanut kristinuskon synnynnäistä orjamoraalia etuoikeutetun vähemmistön nimissä. Mutta minä rohkenen väittää, että hänen pääajatuksellaan ei ole mitään tekemistä yhteiskunnallisen aseman, säädyn tai varallisuuden kaltaisten rahvaanomaisuuksien kanssa. Enemmänkin tässä ajatuksessa on kysy mestaruudesta inhimillisissä mahdollisuuksissa, mestarillisuudesta sellaisessa ihmisessä, joka auttaa itse itseään voittamaan vanhat traditiot ja kuluneet arvot niin, että hän voi oppia tulemaan uusien ja kauniiden asioiden luojaksi.

tä tyrannimaisia ja taantumuksellisia keinoja joita se käyttää tarkoituksiinsa. Bakunin hylkäsi Valtion siksi, että se tarkoittaa yksilöiden ja pienten vähemmistöjen vapauden luovuttamista - sosiaalisten suhteiden tuhoa, rajoittamista tai jopa täydellistä oman elämän kieltämistä valtion laajentumisen nimissä. Valtio on poliittisen vapauden alttari ja sillä on sama tarkoitus kuin uskonnollisella alttarilla - ihmisyyden uhraaminen.

Tosiasiassa on vaikeaa löytää nykyaikaista ajattelijaa, joka ei olisi sitä mieltä, että systeemi, organisoitu auktoriteetti tai valtio on tarpeellinen ainoastaan ylläpitämään tai puolustamaan omaisuutta ja monopolia. Se on todistanut olevansa tehokas vain tässä tehtävässä.

Jopa George Bernard Shaw, joka toivoo yliluonnollisia ihmeitä Valtiolta fabianismin saatua vallan, myöntää kuitenkin, että "tällä hetkellä Valtio on valtava kone, jonka tarkoitus on ryöstää köyhiä ja orjapiiskurina hallita heitä raa'alla voimalla." Kun asian laita on näin, niin miksi ihmeessä tämä älykäs esipuhuja sitten toivoo valtion jatkavan olemassaoloaan vielä senkin jälkeen kun köyhyyks on lakannut olemasta.

Valitettavasti on yhä olemassa joukko ihmisiä, joilla on sellainen kohtalokas usko, että hallintojärjestelmä lepää luonnonlakien pohjalla, että se ylläpitää yhteiskunnallista järjestystä ja sopusointua, että se vähentää rikollisuutta ja että se estää laiskaa ihmistä nylkemästä kanssa ihmisiä. Minun täytyy siksi vasta tällaisiin väitteisiin.

Luonnollinen laki on se tekijä ihmisessä, joka pitää puoliaan vapaasti ja spontaanisti ilman mitään ulkoista voimaa, sopusoinnussa luonnon vaatimusten kanssa. Esimerkiksi vaatimus ravinnosta, seksuaalisesta mielihyvästä, valosta, ilmasta ja liikunnasta on luonnollista lakia. Mutta tällaisen lain ilmaisu ei tarvitse systeemin koneistoa, ei keppiä, asetta, käsirautoja eikä vankilaa. Siihen, että toteltaisiin sellaisia lakeja (jos me nyt edes voimme kutsua sitä tottelemiseksi), ei tarvita mitään muuta kuin vapaaehtoisuutta ja vapaita mahdollisuuksia. Sen, että hallintojärjestelmät eivät ylläpidä itseään tällaisilla sopusointuisilla tekijöillä, todistaa se väkivallan, voiman ja pakottamisen kauhea taistelujärjestys, jota kaikki systeemit käyttävät jotta ylipäättensä pysyisivät hengissä. Siten Blackstone on oikeassa sanoessaan: "Inhimilliset lait eivät päde, koska ne

ovat vastakkaisia luonnon laeille.

Jos ei oteta lukuun "Varsovan järjestystä", tuhansien ihmisten teurastuksen jälkeen on vaikeaa esittää hallintojärjestelmällä olevan mitään kykyä pitää yllä järjestystä tai yhteiskunnallista sopusointua. Sellainen järjestys, joka pohjautuu nöyrytelyyn ja jota ylläpidetään pelolla, ei voi olla kovin turvallinen takuu. Tästä huolimatta se on kuitenkin se ainoa "järjestys" jota hallintojärjestelmät ovat koskaan pitäneet yllä. Todellinen yhteiskunnallinen sopusointu kasvaa luonnollisella tavalla yhteisten etujen solidaarisuudesta. Sellaisessa yhteiskunnassa, jossa jatkuvasti työssä olevat eivät ikinä saa yhtään mitään, kun taas ne, jotka eivät koskaan työskentele, vain nauttivat kaikesta mahdollisesta, ei intressien solidaarisuutta ole olemassa; yhteiskunnallinen sopusointu ei sellaisessa ole mitään muuta kuin pelkkä myytti. Ainoa tapa, jolla organisoitu virkavalta kohtaa vakavan tilanteen, onkin sitten se, että aina vain laajennetaan ja laajennetaan yhä suurempia ja suurempia etuoikeuksia niille, jotka jo valmiiksi ovat monopolisoineet maailman ja aina vain enemmän orjuutetaan perinnöttömiä massoja. Täten hallintojärjestelmän koko asevarasto - lait, poliisi, sotilaat, tuomioistuimet, lakia säättävät elimet, vankilat - on uutterasti sitoutunut "sopusoinnuttamaan" yhteiskunnan kaikkein vastakkaisimpia elementtejä.

Kaikkein järjettömin puolustuspuhe virkavallalle ja laille on se, että ne auttaisivat vähentämään rikollisuutta. Vaikka jätettäisiin huomiotta se tosiasia, että Valtio on kaikkein suurin rikollinen koko maailmassa, koko ajan rikkomassa kaikkia kirjoitettuja ja kirjoittamattomia lakeja, varastamassa verojen muodossa, surmaamassa sodan ja kuolemanrangaistuksen muodossa, jää tosiasiaksi, että se on täysin pysähdyksissä suhteessaan rikoksiin. Se on täysin epäonnistunut yrityksessään tuhota tai edes minimoida oman luomistyönsä kauheat vit-saukset.

Rikollisuus ei ole mitään muuta kuin väärin suunnattua energiaa. Niin kauan kuin jokainen nykyinen instituutio, riippumatta siitä onko se taloudellinen, poliittinen, sosiaalinen tai moraalinen, salaliittoilee inhimillisen energian suuntaamiseksi väärin kanaviin, niin kauan kun useimmat ihmiset tuntevat olevansa väärässä paikassa tekemässä asioita joita he vihaavat tehdä, elämässä elämää jota he inhoavat elää, rikollisuus tulee aina olemaan väistämätöntä. Kaikki lait

järjestelmän puolesta!

Poliittiset sosialistit eivät välitä vähääkään tällaisesta luokkatietoisuudesta. Päinvastoin! Kynsin ja hampain he taistelevat sitä vastaan! Meksikossa luokkatietoisuus on ilmennyt sellaisella tavalla, että sitä ei ole tapahtunut Ranskan Suuren Vallankumouksen jälkeen. Oikeat ja todelliset proletarit, ryöstetyt ja orjuutetut peonit taistelevat maan ja vapauden puolesta. On totta, että he eivät tieneet mitään tieteellisestä sosialismista, eikä Historian Materialistisesta Tul-kinnasta sellaisena kuin se esitettiin Karl Marxin Pääomassa, mutta he tiesivät kyllä täysin matemaattisella tarkkuudella, että heidät on myyty orjuuteen. He tiesivät myös, että heidän etunsa ovat vastakkaisia maan ryöstäjien etuun nähden, ja he ovat nousseet kapinaan tuota luokkaa vastaan, näitä etuja vastaan.

Kuinka Tieteellisen Sosialismin luokkatietoiset monopolistit suhtautuvat näihin valtavan hienoihin asioihin? He kirkuvat: "rosvoja, merirosvoja, anarkisteja, kouluja käymättömiä - kyvyttömiä ymmärtämään tai tulkitsemaan talouselämän välttämättömyyksiä". Ja kuten sitten voidaan ennustaa, poliittisen ansan lamaannuttava vaikutus ei voi sallia minkäänlaista myötätuntoa tätä sorrettujen uljasta vihaa kohtaan. Myötätunnon täytyy olla tarkasti nyplätty laillisuuden rajoihin. Kun Yaqui-intiaanit ovat rikkoneet kaikki lait, murskanneet kaiken sovinnaisuuden ja kun heillä on jopa ollut tarpeeksi röyhkeyttä pakkolunastaa maa pakkolunastajilta ja ajaa karkuun tyrannit ja kiusantekijät, kuinka siis voisivat poliittisten virkojen rauhaarakastavat hakijat ikinä hyväksyä tällaista käytöstä? Kun kerran sosialistit tavoittelevat valtion lihapatoja ja kun kerran valtio on omistusoikeuden kaikkein järkkymättömin suojelija, ei tällaisille sosialisteille voi olla mahdollista ottaa joukkoonsa mitään sellaista liikettä, joka näin röyhkeästi hyökkää omistusoikeutta vastaan. Toisaalta on aivan johdonmukaista puolueen poliittisten tarkoituksien kanssa pitää kaikkia velvollisina tekemään osuutensa - vaikka niitä, jotka saattaisivat lisätä luokkatietoisien sosialismin äänimäärää vaaleissa. Katsokaapa vain kuinka hellästi uskontoa kohdellaan, kuinka kieltolaki onnittelee itseään ja kuinka aasialaiskysymys ja neekerikysymys käsitellään, lyhyesti sanoen kuinka nyt jokainen kummitusmainen ennakkoluulo käsitellään aina vohlannahkahansikkain, jotta sitten herkkiä kaunosieluja ei vain ikinä voitaisi loukata!

köyhemmiksi suhteessa varallisuuden yleiseen kasvuun. Tässäkään asiassa ei käynyt niin kuin Marx aikoinaan toivoi. Suuret työläisjoukot ovat kyllä oikeasti muuttumassa aina vain köyhemmiksi ja köyhemmiksi, mutta sepäs ei olekaan estänyt eräänlaisen työväenluokan aristokratian nousua juuri näistä samoista työläisjoukoista. Parempien palkkojen ja arvostetumpien työpaikkojen johdosta, ja erityisesti sen johdosta, että on säästetty tai hankittu jonkin verran omaisuutta, on tällaisiksi hienostelijoiksi ruvennut joukko menettänyt kokonaan kaiken mahdollisen myötätunnon heidän itsensä kaltaisia ihmisiä kohtaan, ja juuri nämä hienostelijat ovat nykyisin kaikkein kovaäänisimpiä julistajia kaikkia mahdollisia vallankumouksellisia menetelmiä vastaan! Totuushan on se, että koko Sosialistinen Puolue on tällä hetkellä rekrytoitu näiden nimenomaisten työväenluokan aristokraattien joukosta ja tämän nimenomaisen toiseikan takia he eivät halua olla missään tekemisissä niiden ihmisten kanssa, jotka kannattavat vallankumouksellisia ja epäpoliittisia keinoja. Kun on mahdollisuus päästä pormestariksi, kongressiedustajaksi tai joksikin muuksi korkeaksi virkamieheksi, on aivan liian vaarallinen houkutus antaa näiden nousukaiden tehdä yhtään mitään, jos tämä vain voi mitenkään vaarantaa tällaisen loistavan mahdollisuuden.

Mutta kuinkas sitten onkaan tämän asian laita silloin, kun tulee kyse niin paljon ylistetystä työläisten luokkatietoisuudesta, jonka tulisi olla ikään kuin "taikinan hapattaja"? Jos tämä olisi perimmäinen totuus, olisivat työläiset jo kauan sitten osoittaneet sen ja ensimmäisenä tekonaan he olisivat puhdistaneet sosialistien riveistä lakimiehet, papit, kiinteistöhuujarit, kaikkein loismaisimmat tyyppit koko yhteiskunnassa.

Luokkatietoisuutta ei voi ikinä osoittaa poliittisella arenalla, koska poliitikon ja äänestäjän edut ja kiinnostuksen kohteet eivät ole samat. Toinen tavoittelee virkapaikkaa, kun taas toisen täytyy maksaa hinta siitä. Kuinka sitten näiden kahden välillä voisi ikinä olla minkäänlaista toveruutta?

Yhteiset kiinnostuksen kohteet kehittävät luokkatietoisuutta, kuten syndikalismi ja kaikki muut vallankumoukselliset liikkeet todistavat - kun nämä ovat päättäneet tehdä yhteisen yrityksen kumota nykyinen järjestelmä suuressa sodassa, joka on suunnattu jokaista nykypäivän instituutiota vastaan täysin uuden

asetukset voivat kyllä aina lisätä rikollisuutta - mutta ne eivät voi koskaan poistaa sitä. Mitä nykyinen yhteiskunta voisikaan tietää siitä epätoivon, köyhyyden, kauhun ja pelokkaan taistelun prosessista, jonka läpi ihmissielun täytyy käydä tiellä rikokseen ja rappioon. Kuka sellainen, joka ymmärtää tämän kauhean prosessin, voi olla tajuaamatta näiden Pjotr Kropotkin sanojen totuutta:

"Ne, jotka haluavat tasapainottaa sen hyödyn, minkä lasketaan johtuvan laeista rangaistuksineen ja näiden rangaistusten alentavat vaikutukset ihmisiin; ne, jotka haluavat arvioida sen turmeluksen tulvan, jonka ihmisyyhteisöön tuo sellainen ilmiöntuoja, jota jopa tuomari suosii ja joka saa kilisevää käteistä hallintojärjestelmältä sillä verukkeella, että paljastaa rikoksia; ne, jotka menevät vankilan muurien sisäpuolelle ja näkevät siellä minkälaisia ihmisistä tulee kun heiltä riistetään vapaus, kun heistä tulee kohteita raaoille vanginvartijoille, karkeille, julmille sanoille, tuhansille pistoille ja lävistäville nöyryyksille - he tulevat olemaan samaa mieltä kanssamme siitä, että koko vankilajärjestelmä ja rankaiseminen on kauheus, joka pitäisi saada loppumaan."

Tämä niin sanottu lain pelottava vaikutus laiskaan ihmiseen on liian järjetön ansaitakseen tarkastelua. Niin kuin nyt muka yhteiskunta olisi vain helpotusta tuhlauksen ja laiskan luokan ylläpitämisen kustannuksille ja vastaavasti suuri korvaus siitä pikkutavarasta jota tämä laiska luokka tarvitsee, ja yhteiskunnalliset pöydät sisältäisivät rikkauksia kaikille, jopa satunnaiselle laiskalle yksilölle. Sitä paitsi yhtä hyvin voisi väittää, että laiskuus johtuu joko erityisistä etuoikeuksista tai fyysisistä ja henkisistä epänormaaliuksista. Meidän nykyinen järjetön tuotantojärjestelmämme vaalii ja hellii näitä molempia, ja siksi kaikkein kummallisin ilmiö on se, että ihmiset ylipäättään tahtovat tehdä työtä. Anarkismi haluaa puhdistaa työn sen kuolettavista ja tylsistä puolista, sen synkkyyydestä ja pakonomaisuudesta. Se haluaa tehdä työstä välineen ilolle, voimalle, värikkyydelle ja todelliselle sopusoinnulle niin, että jopa kaikkein köyhimmät ihmiset voisivat löytää työstä sekä uudelleenluomista että toivoa.

Jotta saavutettaisiin tällainen elämänjärjestely, on valtio ja sen kaikki epäoikeudenmukaiset, mielivaltaiset ja taantumukselliset keinot hävitettävä. Parhaimmillaankin valtio on vain viekoitellut kaikki yhteen ainoaan elämänmuotoon ottamatta huomioon yksilöllisiä ja yhteisöllisiä vaihteluita ja tarpeita. Tu-

hoamalla valtion ja asetuksenmukaiset lait anarkismi aikoo pelastaa yksilön itsekunnioituksen ja riippumattomuuden kaikilta virkavallan rajoituksilta ja hyökkäyksiltä. Ainoastaan vapaudessa voi ihminen oppia ajattelemaan ja liik-kumaan ja antamaan parasta itsestään. Ainoastaan vapaudessa voi hän tajuta sellaisten sosiaalisten siteiden todellisen voiman, jotka punovat ihmiset yhteen ja jotka ovat normaalin yhteiskunnallisen elämän todellinen lähde.

Mutta mikä onkaan ihmisluonto? Voidaanko sitä muuttaa? Ja jos ei, niin tuleeko se kestämaan anarkistisessa yhteiskunnassa?

Ihmisloukkaus! Mitä kauheita rikoksia onkaan tehty sinun nimissäsi! Jokainen pölkkyä kuninkaasta poliisimieheen ja lattapäisestä kirkkoherrasta tieteen näkemysköyhään harrastelijaan pitää itsestään selvänä asiana puhua arvovaltaiseen tapaan ihmisluonnosta. Mitä suurempi joku aatemaailmassa toimiva huijari on, sitä suurempi myös on hänen varmuutensa painottaessaan ihmisluonnon pahuutta ja heikkoutta. Mutta kuinka kukaan voi puhua siitä mitä ihmisluonto tällä hetkellä on, kun jokainen sielu on vankilassa ja jokainen sydän kahlehditu, haavoitettu ja rampautettu?

John Burroughs on esittänyt, että vankeudessa pidettyjen eläinten kokeellinen tutkiminen on täysin hyödytöntä. Niiden luonne, tavat ja taipumukset muuttuvat täydellisesti kun ne revitään peltojen ja metsien maaperästä. Kun ihmisluonto on häkin kapeassa tilassa, kun sitä päivittäin piiskataan nöyristelemään, niin kuinka silloin voidaan puhua ihmisluonnon käyttämättömistä mahdollisuuksista?

Vapaus, laajeneminen, mahdollisuudet ja ennen kaikkea rauha ja luottavaisuus ovat ainoat tekijät, jotka voivat opettaa meille ihmisluonnon todelliset hallitsevat vaikuttimet ja sen kaikki ihmeelliset mahdollisuudet.

Siksi anarkismi kannattaa ihmismielen vapauttamista uskonnon yliherruudesta, ihmisruumiin vapauttamista omaisuuden yliherruudesta: vapautusta kahleista ja systeemin rajoituksista. Anarkismi kannattaa vapaiden yksilöryhmien yhteiskunnallista järjestystä, jotta tuotettaisiin todellista yhteiskunnallista hyvinvointia; järjestystä, joka takaa jokaiselle inhimilliselle olenolle vapaan pääsyn kaikkialle maahan ja täyden nautintaoikeuden kaikkiin elämän välttämättömyyksiin yksilöiden omien halujen, makujen ja taipumusten mukaisesti.

socialismia, joka ei halua olla missään tekemisissä joidenkin Bergerien, Hillquitien ja Ghentien ja muiden "tieteellisten" herrasmiesten iljettävien matelevien kompromissien kanssa.

Jokainen rohkea yritys saada aikaan suuri muutos olemassa olevien olosuhteissa, jokainen ylevä visio uusista mahdollisuuksista ihmiskunnalle on nimetty utopistiseksi. Jos "tieteellinen" sosialismi on olemassa ollakseen pysähdystilatoiminnan sijasta, pelkuruutta rohkeuden sijasta, alistumista urheuden sijasta, nöyryyttä uhman sijasta, silloin olisi parempi, että Marx ja Engels eivät koskaan olisi eläneet, koska he ovat tehneet tämän socialismin!

Mutta minäpä kiellän sen, että niin sanottu tieteellinen sosialismi olisi osoittanut ylemmyytensä niin sanottuun utopistiseen socialismiin nähden. On selvää, että kun tutkiskellaan joidenkin suurten profettojen tekemien ennustusten epäonnistumisia, niin nähdään kuinka ylimielisiä ja pöyhkeitä tämänkaltaiset tieteelliset väitelykilpailut ovat. Marx oli tehnyt lujan päätöksen. Keskiluokka tulee poistumaan tapahtumapaikalta siten, että se jättää jälkeensä vain kaksi keskenään taistelevaa voimaa, kapitalistiluokan ja proletariiluokan. Mutta keskiluokka onkin ollut niin julkea, että se on jättänyt noudattamatta toveri Marxin sille asettamia velvoitteita.

Keskiluokka on yhä edelleen kasvamassa ja kasvamassa kaikkialla, ja se jos joku on tämän kapitalismin todellinen kaikkein vahvin liittolainen! Itse asiassa keskiluokka ei ole ikimailmassa ollut niin voimakas kuin mitä se on tänään. Tämän tosiseikan tueksi voisi tuoda esiin tuhansia tosiasioita, mutta kaikkein tärkein tosiseikka on tuhannet herrasmiehet socialistien riveissä - lakimiehet, papit, pienyrittäjät. Socialistisessa liikkeessä on jatkuvaa tungosta näiden ihmisten takia. Nämä ihmiset tekevät socialismin kunnioitettavaa keskiluokasta touhua, koska he itse ovat nimenomaan juuri kunnioitettavia keskiluokaisia lainkuuliaisia ihmisiä! Siten onkin vastaavasti täysin väistämätöntä, että tällaiset ihmiset omaksuvat juuri aivan tietynlaisia propagandamenetelmiä, jotta vain oltaisiin jotenkin mieliksi joka ikisen ihmisen joka ikiselle maulle ja jotta loppujen lopuksi vain voitaisiin vahvistaa tätä rosvoilun ja riistämisen järjestelmää.

Marx profetoi, että työläiset tulevat muuttumaan aina vain köyhemmiksi ja

den perustusten alta maata kaivavasta ylpeän sovittamattomasta asenteesta velton poliittisen enemmistön juonittelevia kompromisseja tekevään leiriin, joka pitää itsensä touhuilemassa epäolennaisuuksien parissa, touhuilemassa sellaisia asioita, jotka toin tuskin hipaisevat pintaa. Touhuilemassa niissä mittasuhteissa, joissa niitä ovat käyttäneet poliittisena syöttinä kaikkein laimeimmat reformistit: vanhuuseläkkeet, aloitteet ja kansanäänestykset, tuomioistuimien toiminta ja muut tällaiset niin hätkähdyttävät ja kauheat asiat.

Jotta saavutettaisiin nämä "vallankumoukselliset" mitat, eliitti sosialistien riveissä menee polvilleen enemmistön edessä, pidellen kädessään kompromissin palmunlehvää, ruokkien jokaisen taikauskon jokaista ennakkoluuloa ja jokaista typerää traditiota. Jopa sosialistiset poliitikot tietävät, että äänestävä enemmistö on älyllisesti tietämättömyyden läpätunkema. He tietävät sen, että enemmistö ei osaa edes sosialismin alkeita. Saattaisi tämän vuoksi olettaa, että tällaisten "tieteellisten" sosialistien päämäärä olisi nostaa massat intellektuaalisiin korkeuksiin. Mutta eipäs kuitenkaan! Enemmistön tunteita loukattaisiin liikaa. Tämän vuoksi näiden johtajien täytyy vajota heidän valitsijakuntansa alhaiselle tasolle. Tämän vuoksi heidän täytyy ruokkia äänestäjien tietämättömyyttä ja ennakkoluuloja. Ja juuri tätä on sosialismi tehnyt siitä lähtien kun se vangittiin poliittiseen ansaan.

Yksi sosialismin sananparsista tänä päivänä on kehityksen huomioiminen. Luojan nimissä! Ei olla missään tekemisissä vallankumouksen kanssa, me olemme rauhaa rakastavia ihmisiä! Me haluamme kehitystä! Minä en aio todistaa, että kehityksen pitää tarkoittaa kasvua alemmasta ylempään mielentilaan, ja että siksi sosialistit ja heidän näkemyksensä kehityksestä on epäonnistunut surkeasti, koska he ovat perääntyneet kaikista alkuperäisistä periaatteistaan. Minä haluan vain tutkiskella tätä ihanaa asiaa, sosialistista kehitystä.

Kiitos Karl Marxin ja Engelsin me olemme vakuuttuneita, että sosialismi on kehittynyt utopiasta tieteeksi. Turpa kiinni herrasmiehet! Utopistinen sosialismi ei ole sitä laatua, että se antaisi vangita itsensä poliittiseen ansaan! Se on sellaista, että se ei tule ikimailmassa tekemään rauhaa meidän murhanhimoisen systeemimme kanssa. Se on sitä laatua, että se on innostanut ja tulee aina innostamaan haltioitumista, antaumusta, rohkeutta ja idealismia. Se on sellaista

Tämä ei ole mitään villiä kuvitelmaa tai mielen harhauttamista. Se on johtopäätös, johon älykkäiden miesten ja naisten joukot kautta koko maailman ovat päätyneet; johtopäätös, johon on johtanut läheinen ja opinhaluinen nykyisen yhteiskunnan suuntausten seuraaminen. Näitä suuntauksia ovat yksilönvapaus ja taloudellinen tasa-arvo, kaksoisvoimat, joiden tehtävänä on synnyttää se mikä on hienoa ja todellista ihmisessä.

Sitten keinoihin! Vaikka jotkut olettavatkin muuta, ei anarkismi ole sellainen teoria tulevaisuudesta, joka tajutaan jumalallisen inspiraation kautta. Anarkismi on elävä voima meidän, joka lakkaamatta luo elämäämme uusia olosuhteita. Anarkismin metodit eivät sen vuoksi käsitä mitään rautaan puettua ohjelmaa, jota noudatettaisiin kaikissa olosuhteissa. Keinojen täytyy aina kasvaa kyseessä olevan paikan ja seudun taloudellisista tarpeista sekä kyseessä olevien yksilöiden älyllisistä ja luonteenomaisista vaatimuksista. Tolstoin kaltainen tyyni ja rauhallinen luonne tulee toimimaan erilaisia yhteiskunnallisen uudisrakentamisen keinoja kuin Mihail Bakuninin ja Pjor Kropotkinin kaltaiset kiihkeät ja ylitsepursuavat luonteet. Aivan vastaavalla tavalla täytyy olla ilmeistä, että Venäjän taloudelliset ja poliittiset tarpeet sanelevat voimakkaampien keinojen käytön kuin Englannin ja Amerikan tarpeet. Anarkismi ei kannata sotilaallista kuria ja yhtenäisyyttä; se kannattaa kuitenkin vallankumoushenkeä sen kaikissa mahdollisissa muodoissa kaikkea sellaista vastaan, mikä estää inhimillistä kasvua. Kaikki anarkistit ovat tästä yhtä mieltä, samoin kuin poliittisen koneiston vastustamisesta keinona saada aikaan suuri yhteiskunnallinen muutos.

Thoreau sanoo: "Kaikki äänestäminen on vain peliä, kuten tammi tai backgammon, pelaamista oikealla ja väärällä; pelin velvoittavuus ei koskaan ylitä taroituksenmukaisuutta. Jopa äänestäminen oikean asian puolesta on vain sitä, että ei tee mitään tämän asian puolesta. Viisas ei ikinä jätä oikeutta sattuman armoille eikä toivo sen voittavan enemmistön voimalla." Läheinen silmäys politiikan koneistoon ja sen saavutuksiin tuo ilmi Thoreau'n logiikan.

Mitä parlamentarismien historia kertoo meille? Ei mitään muuta kuin epäonnistumista ja tappioita. Edes yhtä ainuttakaan sellaista reformia ei ole koskaan saatu aikaan, joka parantaisi ihmisten todellista taloudellista ja sosiaalista stressiä. Lakeja on säädetty ja asetuksia tehty, jotta suojeltaisiin ja edistettäisiin työnte-

kijöiden työvoimaa. Siitä huolimatta viime vuonna todistettiin, että Illinoisissa, jossa on kaikkein jäykimmät kaivosten turvallisuutta koskevat lait, on myös kaikkein eniten kaivosonnettomuuksia. Valtioissa joissa on olemassa lakeja lapsityölle, on lasten riisto kaikkein suurinta. Ja vaikka työläiset Yhdysvalloissa nauttivat täysistä poliittisista mahdollisuuksista, niin juuri täällä kapitalismi on saavuttanut kaikkein röyhkeimmän lakipisteensä.

Meidän hyvät sosialistiset poliitikkomme ovat huutaneet, että työläisten pitäisi saada itselleen omat edustajat. Vaikka näin tapahtuisi, mitä mahdollisuuksia voisi olla olemassa, että nämä edustajat olisivat rehellisiä ja tarkoittaisivat hyvää? Täytyy pitää mielessä politiikan prosessi tajutakseen sen, että hyvien aikomusten polku on täynnä ansoja: langasta vetämistä, juonittelua, imartelua, valehtelua, huijaamista; niitä kaikkia mahdollisia juonitteluja, joissa poliittinen kokelas voi saavuttaa menestystä. Tähän pitää lisätä luonteen ja vakaumuksen täydellinen turmeltuminen, niin ettei ole jäljellä enää mitään mitä voitaisiin toivoa tällaiselta ihmishylkiöltä. Yhä uudestaan ja uudestaan ihmiset ovat olleet tarpeeksi tyhmiä luottaakseen, uskoakseen ja tukeakseen viime pennosillaan kunnianhimoisia poliitikkoja ainoastaan löytääkseen itsensä lopulta petettyinä ja huijattuina.

Voidaan väittää, että puhdashenkiset ihmiset eivät turmellu politiikan jauhinylyssä! Ehkä eivät, mutta sellaiset miehet olisivatkin täysin avuttomia käyttämään pienintäkään vaikutusta työläisten hyväksi, kuten on itse asiassa osoitettu monissa yhteyksissä. Valtio on palvelijoihensa taloudellinen mestari. Jos politiikassa olisikin hyviä miehiä, he joko pysyisivät uskollisina poliittiselle uskolleen ja menettäisivät taloudellisen tukensa tai sitten he takertuisivat taloudellisen herraansa ja olisivat täysin kyvyttömiä tekemään mitään hyvää. Poliittinen areena ei anna mitään muita vaihtoehtoja. Ihmisen pitää olla joko pölkky-pää tai roisto.

Poliittinen taikauskko hallitsee yhä massojen sydämiä ja mieliä, mutta ne jotka todella rakastavat vapautta, eivät enää halua olla missään tekemisissä tämän taikauskon kanssa. Sen sijaan he uskovat Stirnerin tavoin, että ihmisellä on niin paljon vapautta kuin hän tahtoo ottaa. Siksi anarkismi kannattaa suoraa toimintaa, avointa uhmaa ja vastarintaa kaikille laeille ja rajoituksille, taloudel-

Sosialismi oli alun perin täysin ja peruuttamattomasti tämän järjestelmän vastustaja. Se oli antiautoritaarinen, antikapitalistinen, antiuskonnollinen, lyhyesti sanottuna se ei kyennyt ja se ei myöskään halunnut tehdä rauhaa yhdenkään vakiintuneen tavan kanssa. Mutta siitä lähtien, kun politiikan pahat henget johtivat sen harhaan, se astui ansaan ja siitä lähtien sillä on ollut vain yksi ainut himo - sopeutua oman häkkinsä ahtaisiin rajoihin, tulla osaksi auktoriteettia, osaksi sitä samaa voimaa, joka on murhannut kauniin lapsen. Sosialismi on jätännyt jälkeensä inhottavan hirviön.

Vanhan "Internationaalien" aikojen jälkeen, Bakuninin, Marxin ja Engelsin kiistasta lähtien sosialismi on hitaasti mutta varmasti menettänyt sotasulkansa - sen kapinallisen hengen ja sen vahvat vallankumoukselliset tendenssit. Yhä enemmän ja enemmän on sosialismi antanut poliittisten voittojen ja hallinnollisten virkapaikkojen saannin huijata itseään. Yhä enemmän ja enemmän on sosialismi tullut kyvyttömäksi nostamaan itsensä poliittisesta hypnoosista. Ja täten on levitetty apatiaa ja passiivisuutta vastaavassa suhteessa sosialismin poliittisiin menestyksiin.

Kansaa on harjoitettu ja purkitettu sosialististen kampanjoitten kylmävarastoihin. Jokainen suora, itsenäinen ja rohkea hyökkäys kapitalismia ja valtiota vastaan on masennettu tai julistettu tabuksi. Typerät äänestäjät odottavat kärsivällisesti yhdestä poliittisesta esityksestä toiseen toverillisia näyttelijöitä, jotta nämä edustuslaitoksen teatterissa antaisivat shown, ja ehkä uuden taitotempun. Samaa aikaan sosialistinen kongressimies tuottaa jaardi jaardin jälkeen päätöslauselmia paperikoria varten, ehdottaen ikuistamista niille nimenomaisille asioille, joiden kumoamista varten sosialismi kerran perustettiin. Sosialistiset pormestarit ovat aina kiireisiä - heidänhän pitää turvata kaupunkinsa liike-elämän intressit. Liikemaailma voi olla rauhassa - mitään harmia eivät sosialistiset pormestarit voi niille aiheuttaa. Ja jos tällaisia Punch-and-Judy-showta kritisoidaan, kunnan sosialistiset kannattajat tulevat vihaiseksi ja sanovat, että täytyy vain odottaa, kunnes sosialisteilla on enemmistö.

Poliittinen ansa on muuttunut sosialismin vallankumouksellisen vähemmistön ylpeästä, kompromisseja vastustavasta ja olennaisia asioita vastaan taistelevasta, vaurauden ja vallan linnoituksen perustuksia vastaan hyökkäävästä ja näi-

Sosialistit tapaavat inttää, että valtio ei vielä ole tarpeeksi keskitetty. Heidän mukaansa ei riitä, että Valtio saisi ainoana voimana kontrolloida yhteiskunnan poliittista toimintaa. Valtion pitäisi tulla arkkiryttäjäksi, ainoaksi alkulähteeksi ihmisten tuotantoelämälle, koska vain tämä järjestely voisi hävittää erityiset etuoikeudet, trustit ja monopolit. Näille kieltopoliitikoille ei koskaan pälkähä päähän eräs kaikista suurista aatteista, ajatus, että Valtio on kaikkein kylmin ja kaikkein epäinhimillisin monopolisti, ja jos joskus talouselämän diktatuuri lisätään Valtion valmiiksi ylivertaiseen poliittiseen valtaan, tämän järjestelmän rautakorko tulee leikkaamaan huomattavasti syvemmälle työläisten lihaan kuin mitä kapitalistisen järjestelmän rautakorko kykenee tekemään nykyään.

Tietysti väitetään, että sosialismin päämäärä ei ole tällainen valtio, ja että se haluaa uskollista, oikeudenmukaista ja demokraattista tosi valtiota. Voi! Uskollinen, oikeudenmukainen ja tosi valtio on kuin uskollinen oikeudenmukainen ja tosi jumala - jollaista jumalaa ei kukaan ole koskaan mistään löytänyt. Hartaiden kristittyjen mukaan todellinen jumala on kiltti, rakastava, oikeudenmukainen ja reilu. Mutta mitä tämä ukko sitten todellisuudessa on? Hän on tyrannian, sodan, verenvuodatuksen, rikoksen ja epäoikeudenmukaisuuden jumala. Asiat ovat aivan samalla lailla myös valtioiden kanssa täysin riippumatta siitä, ovat nämä valtiot republikaanisia, demokraattisia vai sosialistisia väriltään. Kaikkialla ja aina on valtio kannattanut ja valtion aina täytyykin kannattaa yliherruutta ja täten myös orjuutta, alistamista ja riippuvaisuutta.

Poliittisten kulissimiesten täytyy taatusti virnuilla oikein kunnolla kun he näkevät ihmisten ryntäävän poliittisen elokuvaesityksen uusimpaan vetonumeroon. Köyhiä ja harhaanjohdettuja lapsellisia ihmisiä ruokitaan ikuisesti poliittisella patenttilääkkeellä, joka tulee joko republikaaniselta elefantilta, demokraattiselta muuilta, tai sosialistiselta lehmältä - ja kun jokainen näistä röhkii, on se vain uutta ragtimea poliittisesta soittorasiasta.

Poliittisen elämän mutainen vesi nousee aina silloin korkealle, kun alhaalla liikehtii ahneuden ja kiistan ja korruption ja rappion jättiläismäinen peto, joka armotta nielee uhrejaan. Kaikki poliitikot riippumatta siitä kuinka vilpittömiä he vain sattuvat olemaan (jos tällainen poikkeavuus on edes ajateltavissa), eivät ole muuta kuin pikku reformisteja, ja sitten nykyisen järjestelmän ikuistajia.

lisille, sosiaalisille ja moraalisisille. Mutta uhma ja vastarinta ovat laittomia. Laittomuudessa on ihmisen pelastus. Kaikki laitton vaatii rehellisyyttä, itseluotamusta ja rohkeutta. Lyhyesti sanottuna se kutsuu vapaita itsenäisiä henkiä, "miehiä jotka ovat miehiä ja joilla on ranka selässään, miehiä joiden läpi et voi pistää kättäsi."

Yleinen äänioikeus on olemassa suoran toiminnan ansiosta. Jos kapinahenki ja taisteluhaaste eivät olisi ilmenneet amerikkalaisten vallankumouksellisissa esiisissä, heidän jälkeläisensä käyttäisivät yhä kuninkaan takkia. Ilman John Brownia ja hänen tovereitaan Amerikka kävisi yhä kauppaa mustien ihmisten lihalla. On totta, että valkoisella lihalla käydään yhä kauppaa, mutta sekin pitäisi lakkauttaa suoralla toiminnalla. Ammattiyhdistysliike, modernin gladiاتورin talousareena on olemassa suoran toiminnan ansiosta. Vielä äskettäin laki ja järjestys ovat yrittäneet murskata ammattiyhdistysliikkeen ja tuominneet ihmisen järjestäytymisoikeuden edustajat vankilaan salaliittoilijoina. Jos nämä olisivat tyytyneet vaatimaan asiaansa kerjäämällä, anomalla ja tekemällä kompromisseja, ammattiyhdistysliike olisi tällä hetkellä mitätön suuruus. Ranskassa, Espanjassa, Italiassa, Venäjällä ja oikeastaan jopa Englannissa (huomatkaa jatkuvasti kasvava kapinointi Englannin ammattiyhdistyksissä) suora vallankumouksellinen taloudellinen toiminta on tullut niin vahvaksi voimaksi taisteltaessa vapaudesta teollisuudessa, että koko maailma tulee tajumaan työläisten voiman suunnattoman tärkeyden. Yleislakko työläisten taloudellisen tietoisuuden korkeimpana ilmentymänä piti pilkkanaan koko Amerikkaa vain vähän aikaa sitten. Tänään jokaisen suuremman lakon voittaminen vaatii sitä, että tajutaan solidaarisen yleisprotestin tärkeys.

Suora toiminta on todistettavasti tuloksekasta talouselämän linjoilla ja se on aivan yhtä voimakas keino yksilön lähiympäristössä. Sadat voimat väärinkäyttävät yksilöä niin, että vain jatkuva vastarinta näille voimille voi lopulta vapauttaa yksilön. Suora toiminta työpaikan auktoriteettia vastaan, suora toiminta lain auktoriteettia vastaan, suora toiminta kaikenlaisten hyökkäävien ja tungettelevien moraalinormien auktoriteettia vastaan on anarkismin looginen ja johdonmukainen menetelmä.

Tuleeko se johtamaan vallankumoukseen? Toden totta, se tulee! Mikään todel-

linen yhteiskunnallinen muutos ei ole ikinä tapahtunut ilman vallankumousta. Ihmiset eivät tunne omaa historiaansa, tai sitten he kerta kaikkiaan eivät ole tajunneet sitä, että vallankumous ei ole mitään muuta kuin ajatuksen muuttumista toiminnaksi.

Tänäkin päivänä anarkismi, tämä ihmisten ajatusmaailman suuri hapattaja, on leviämässä inhimillisen ponnistelun jokaiselle alueelle. Tiede, taide, kirjallisuus, draama, ponnistelu talouselämän parantamiseksi - itse asiassa jokainen yksityinen ja yhteisöllinen vallitsevan epäjärjestyksen vastustus saa valaistusta anarkismin henkisestä valosta. Anarkismi on yksilön itsenäisyyden filosofia. Se on teoria yhteiskunnallisesta sopusoinnusta. Se on suuri kuohahteleva elävä totuus, joka on rakentamassa koko maailmaa uudestaan, ja tämä totuus tulee ohjaamaan meitä sinä hetkenä, kun uusi aamu koittaa koko maailmalle!

SOSIALISMI PYYDYSTETTIIN POLIITTISEEN ANSAAN

Tarun mukaan terveet vastasyntyneet vauvat herättivät pahoissa hengissä kateutta ja vihaa. Kun vauvojen ylpeät äidit olivat poissa, nämä pahat henget murtautuivat taloihin, kidnappasivat lapset ja jättivät jälkeensä inhottavia epämuodostuneita hirviöitä.

Sosialismin kohtalo on ollut samanlainen. Silloin kun se vielä oli nuori ja voimakas, se huusi taisteluhaasteita maailmalle, ja tämä herätti kateutta pahoissa olennoissa. Nämä hiipivät lähelle sitä juuri sinä nimenomaisena hetkenä, kun sosialismi sitä kaikkein vähiten odotti ja nämä pahat olennot tekivät selvää koko sosialismista. Jäljelle jäi vain epämuodostuma, joka nyt marssii pöyhkeänä käyttäen nimeä sosialismi.

Syntymähetkellään sosialismi julisti sodan kaikille mahdollisille tavoille ja säännöille. Sen päämäärä oli puuttua kaikkiin mahdollisiin epäoikeudenmukaisuuksiin ja korvata kaikki nämä epäoikeudenmukaisuudet taloudellisella ja sosiaalisella hyvinvoinnilla ja sopusoinnulla.

Kaksi peruseriaatetta antoi sosialismille sen elämän ja elinvoiman: palkkatyö ja sen herra eli yksityinen omaisuus. Näiden periaatteiden julmuus, rikollisuus ja vääryys olivat ne viholliset, joita vastaan sosialismi teki hetkeäkään hukkaamatta kaikkein katkerimmat hyökkäykset ja näitä periaatteita vastaan sosialismi esitti myös kaikkein katkerimman mahdollisen kritiikin. Silloin kun yksityisomaisuus ja palkkatyö olivat yhteiskunnan vankimmat tukipylyvät jokainen joka vain jollain tavalla kehtasi paljastaa niiden julmuuden julistettiin yhteiskunnan viholliseksi, vaaralliseksi henkilöksi ja vallankumoukselliseksi. Kerran oli sellainenkin aika, jolloin sosialismi kantoi näitä haukkumanimiä ylpeänä ja pystypäin, koska tuntui, että juuri sen vihollisten viha ja vaino olivat sosialismin kaikkein suurimmat ansiot.

Mutta tämäpä ei enää pidäkään paikkaansa, kun kyseessä on sellainen sosialismi, joka on pyydystetty pajojen olentojen ansaan - pajojen poliittisten hirviöitten ansaan. Tämänkaltainen sosialismi on joko kokonaan luopunut järkkymättömistä hyökkäyksistä nykyisen järjestelmän suojavalleja vastaan, tai se on sitten heikentynyt ja muuttanut muotoaan kunnes on täysin mahdotonta enää tunnistaa sitä sosialismiksi.

Tällä hetkellä sosialismin päämäärä on se politiikan kiero polku, jonka tarkoituksena on vallata Valtio. Vallata, vaikka nimenomaan Valtio on osoittanut olevansa se kaikkein mahtavin ase, jolla suojellaan yksityisomaisuutta ja tätä meidän nykyistä vääryä ja epätasa-arvoista järjestelmäämme. Valtio on se voima, joka suojelee nykyistä järjestelmää kaikilta päättäväsiltä kapinallisilta hyökkäyksiltä.

Valtio on järjestäytyntä riistoa, järjestäytyntä valtaa ja järjestäytyntä rikosta. Tämän hirviön hypnoottinen manipulointi on saanut sosialismista itselleen innokkaan uhrin. Itse asiassa sosialismin edustajat ovat vielä hurskaampia uskonnollisessa uskossaan valtioon kuin edes kaikkein konservatiivisimmat valtion kannattajat.